

Arrest

nr. 215 970 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8 / 5
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 21 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 19 juni 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en sjiitisch moslima. U bent afkomstig uit Bagdad. Begin 2014 huwde u met T.(...) K.(...) H.(...). Op 20 maart 2015 scheidde u van uw echtgenoot. Voor uw huwelijk werkte u in al Diwaniyah (provincie) als journaliste voor het weekblad Al Ghad. U schreef stukken in poëzievorm over de maatschappij en de vrouw. Tevens schreef u een politiek getint artikel waarna u dreig telefoons kreeg en u tweemaal door een wagen werd gevolgd. U richtte in die periode ook een VZW voor gehandicapten op. Sinds 2013 werkte u voor de Iraqi Journalist Union, een organisatie die onder meer opleidingen voor journalisten organiseert. U deed er administratief werk. In de zomer van 2015 werkte u gedurende een maand als stagiair voor het nieuwsagentschap lex news. In juli 2015 merkte u dat u door een wagen gevolgd werd. De eerste keer ging het om een kleine wagen, de keren daarna een grote wagen zonder kenteken. Er zaten telkens dezelfde vier personen in. U bracht uw vader en de directeur van de Union op de hoogte. Uw vader wilde dat u zou stoppen met uw werk. Op 20 augustus 2015 werd u opnieuw door deze wagen in de gaten gehouden en ditmaal stak een van de mannen zijn hoofd door het raam, alsof hij van plan was iets te zeggen, waarop u snel een taxi nam. De wagen achtervolgde u nog een tijdje, maar de taxichauffeur kon hen afschudden. Hierna ging u niet meer werken en begon uw vader uw vertrek uit Irak te regelen. Op 23 augustus 2015 verliet u Irak. Op 11 september 2015 kwam u in België aan, waar u op 21 september 2015 asielaanvraag deed. Na uw vertrek uit Irak werd uw familie lastig gevallen. Een onbekende persoon bedreigde uw jongere broer en vroeg naar u. Jullie buurman in Abu Cheer werkte voor Asa'ib en kwam bij jullie langs om met uw vader te praten. Hij vroeg uw familie te verhuizen omdat jullie als sjiieten in een soennitische wijk woonden. Na uw vertrek verhuisde uw familie tot wel zeven keer toe naar een ander adres. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rantsoenkaart, woonkaart, scheidingsakte, een oprichtingsdocument van de vzw, een certificaat ter staving van uw deelname aan de activiteiten van het Irakese Rode Kruis, een certificaat van uw opleiding van het jongerenparlement, drie badges (twee van de Iraqi Journalists Union, één van Lex Agency), een artikel door u geschreven, gepubliceerd in het weekblad Al Ghad, drie attesten (één van de Iraqi Journalist Union, één van het Iraqi Journalist Syndicate, één van het persagentschap van Al Diwaniyah, een attest van verwondingen die u opliep toen u in België door een Irakese kennis tijdens een ruzie in elkaar werd geslagen, 8 foto's van uw verwondingen, een envelop en een brief.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord of ontvoerd te worden door een militia. Er moet echter worden vastgesteld dat u uw vrees niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat u in 2012 dreig telefoons kreeg, dat u in 2013 tweemaal gevolgd werd door een wagen en dat u in juli-augustus 2015 een viertal keer werd gevolgd door een zwarte wagen met steeds dezelfde vier personen in. Wat de dreig telefoons van 2012 en het gevolgd worden door een wagen in juli 2013 betreft verklaarde u dat deze problemen het gevolg waren van het feit dat u politiek activiste bent en dat u een politiek getint artikel had geschreven.

In dit kader moet worden aangestipt dat u deze feiten in het geheel niet heeft vermeld tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Tijdens dat gehoor vermeldde u enkel dat u voor de krant al Diwanaiya al Ghad had geschreven en dat u schreef over de vrouw en de maatschappij en dat het een soort van poëzie betrof (zie CGVS dd. 22/03/2016, p. 7). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen ook een politiek getint artikel te hebben geschreven voor de krant al Diwaniyah al Ghad. Het artikel, handelde over de hebberigheid van sommige politici en zorgde ervoor dat u ook in 2012 en 2013 reeds problemen kende. Zo ontving u dreig telefoons en werd u tweemaal door een wagen gevolgd (zie CGVS dd. 16/01/2017, p. 2 en 3). Ook van deze problemen maakt u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS geen gewag. U werd met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd. Wat betreft het niet vermelden van het politiek getinte artikel verklaarde u dat er u nu meer details werden gevraagd, dat er u nu meer over uw werk gevraagd werd en dat u de vorige keer meer over uzelf en uw familie praatte. U stelde tevens dat u zoveel problemen kende dat u soms dingen vergeet, dat u niet overal op kon komen en dat u soms aan vergeetachtigheid lijdt. Wat betreft de problemen van 2012-2013 stelde u dat u nu op meer details komt

(zie CGVS dd. 16/01/2017, p. 5 en 7). Deze verklaringen volstaan echter niet om de vastgestelde lacunes op te helderen. Vooreerst kunnen het feit dat u een politiek artikel schreef en daardoor problemen kreeg bezwaarlijk details genoemd worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat u ook de problemen van juli 2015 aan dat ene politieke artikel verbindt (zie CGVS dd. 16/01/2017, p. 9, 10 en 13). Indien u daadwerkelijk een politiek getint artikel heeft geschreven dat waardoor u problemen kende, mocht van u verwacht worden dat u het reeds tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS zou aanhalen op het moment dat u gevraagd werd naar uw beroeps- en journalistieke activiteiten. U haalde tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS immers wel spontaan aan dat u ook als kapster had gewerkt, hoewel dat nooit een aanleiding voor problemen is geweest.

Ook mocht van u verwacht worden dat u de vervolgingsfeiten van 2012 en 2013 zou aanhalen tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, indien ze daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Er werd u immers uitdrukkelijk gevraagd wanneer u voor het eerst had gemerkt door een wagen te worden gevolgd, waarop u juli 2015, een maand voor uw vertrek, antwoordde (zie CGVS dd. 22/03/2016, p. 14). Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels ontstaan aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de reden waarom u op een dergelijke manier geïnterviewd zou worden erg hypothetisch zijn. U verklaarde sinds juli 2015 te worden gevolgd door een zwarte wagen met steeds dezelfde vier personen in. U merkte een viertal keer een wagen op die steeds op dezelfde plaats geparkeerd stond en die u volgde zodra men u in de gaten kreeg. De laatste keer stak één van de mannen zijn hoofd door het raam, alsof hij van plan was iets te zeggen, waarop u snel een taxi nam. U kan echter niet eenduidig aangeven waarom u precies in de gaten zou worden gehouden. U somde wel enkele mogelijke motieven op, maar die blijven erg hypothetisch aangezien u niet weet wat die mannen precies van u wilden of wat zij u duidelijk wilden maken. Ze hebben u immers nooit aangesproken of op een andere manier aan u een concrete boodschap doorgegeven. Het is in die zin dan ook weinig logisch dat, indien ze iets slechts van zin waren, ze zo beleefd zouden blijven. Ze hadden immers reeds ruimschoots de tijd gehad om u iets te aan te doen indien dat werkelijk hun bedoeling was. Wat betreft de mogelijke motieven van uw vervolgers – de personen die u enkele keren achtervolgd zouden hebben – moet worden vastgesteld dat uw verklaringen helemaal niet overtuigend zijn.

In eerste instantie haalde u uw journalistieke activiteiten aan als mogelijk motief waarom men u zou hebben achtervolgd. Hierover moet worden opgemerkt dat deze activiteiten beperkt bleven. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende een tweetal jaar, tot begin 2014, als journaliste voor een provinciale krant werkte. Meer bepaald ging het om de krant al Ghad, uitgegeven in al Diwaniyah, waarvoor u elke zondag een stuk mocht schrijven over de maatschappij en de vrouw. Toen u daarnaar gevraagd werd kon u aanvankelijk geen concrete door u geschreven artikels opnoemen. U hield het erbij dat u een soort van poëzie schreef. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u plots dat u politieke artikels schreef, om onmiddellijk uw verklaringen aan te passen en te stellen dat het slechts over één politiek getint artikel ging (CGVS dd. 16/01/2017 p. 2). Na afloop van het tweede gehoor bij het CGVS legde u het artikel voor, uitgegeven op 17 januari 2013 in het weekblad Al Ghad, samen met de volledige originele krant. Hoewel uw naam en foto naast dit artikel staan, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw auteurschap van dit artikel én aan uw bewering dat u omwille van dit stuk problemen zou hebben gekregen. Toen u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd naar de inhoud van dit artikel legde u slechts vage en inconsistente verklaringen af. U verklaarde dat het artikel ging over de hebberigheid van de politici en verklaarde onmiddellijk hierna dat het al lang geleden was (CGVS dd. 16/01/2017 p. 3). Uit de vertaling van dit artikel bleek echter dat de auteur van dit stuk degene die zich schuldig maakten aan religieus geweld in de naam van God bekritiseerde (zonder hierbij enige namen of partijen te noemen) (zie vertaling groene map). Geenszins wordt in dit artikel verwezen naar de (hebberigheid van) politici. Het is hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat u zelf verklaarde dat dit artikel – het enige politiek getinte artikel dat u zou hebben gepubliceerd – ging over de 'hebberigheid van politici', terwijl uit de inhoud van dit artikel blijkt dat de schrijver kritiek geeft op sektarisch geweld. Zelfs indien het al enige tijd geleden is dat dit artikel werd gepubliceerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, die beweert het artikel geschreven te hebben, weet wat er in wordt vermeld. Dit geldt des te meer indien u omwille van de inhoud van dit artikel problemen zou hebben gekend. In dit verband moet worden gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Irak een zeer hoge mate van corruptie heerst, waardoor allerhande documenten vrij gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. In een dergelijke context lijkt het niet ondenkbaar dat iemand die contacten heeft in de journalistieke wereld bepaalde informatie kan laten plaatsnemen in een origine(e)l(e) (uitziende) krant. Zelfs indien u dit artikel toch zelf zou hebben geschreven, doen uw beperkte en inconsistente verklaringen over de inhoud van het artikel vermoeden dat de consequenties van het publiceren van het artikel minder groot waren dan door u werd voorgesteld. Indien dit artikel effectief problemen of controverses zou hebben veroorzaakt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zou weten dat het bewuste stuk ging over kritiek op sektarisch geweld in plaats van over hebberigheid bij politici en dat u zich dus niet zomaar zou vergissen. Daarbij blijkt dat dit artikel werd gepubliceerd in januari 2013 en dat het het enige politiek getinte artikel is dat door

u zou zijn geschreven. Het lijkt dan ook niet waarschijnlijk dat u in 2015, 2,5 jaar na de publicatie van dit artikel nog steeds gevisieerd zou worden omwille van dit artikel, waarin u op een zeer algemene wijze de plegers van sektarisch geweld bekritiseert.

Verder verklaarde u dat u enkele maanden schreef voor de krant 'Al Najaf', over "de maatschappij" en dat u een jaar voor de krant 'Al Safir' over kunst, cultuur en gedichten schreef (CGVS dd. 16/01/2017 p. 4). Van uw werk voor deze twee kranten legde u echter geen bewijzen voor. Daarnaast werkte u tussen 2013 tot 2015 als secretariaatsmedewerkster voor de Iraqi Journalist Union, een organisatie die onder meer opleidingen voor journalisten aanbiedt (CGVS dd. 22/03/2016 p. 12). Volgens uw verklaringen ondervonden de andere medewerkers van de Iraqi Union echter geen problemen, of u was hier tenminste niet van op de hoogte (CGVS dd. 22/03/2016 p. 11). U was tevens lid van de journalistenvakbond. U werkte daar als assistente op het secretariaat. U behandelde de binnenkomende en uitgaande post (CGVS dd. 22/03/2016 p. 6). In de zomer van 2015 liep u tevens een maand stage voor het nieuwsagentschap Lex News (zie CGVS dd. 22/03/2016 p. 6-7 en 11-13). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat uw 'journalistieke activiteiten' eerder beperkt waren en dat u, hoewel u bij verschillende organisaties en kranten actief was, uw job ook vaak uit pure administratieve taken bestond. Het lijkt dan ook niet waarschijnlijk dat u omwille van uw dergelijke activiteiten zou worden gevisieerd.

Als tweede motief haalde u uw ex-man aan. U verklaarde dat de familie van uw man u tijdens uw huwelijk zou hebben bedreigd opdat u zou stoppen met uw journalistieke werk (CGVS dd. 16/01/2017 p. 6). U haalde aan dat uw schoonvader u verteld had dat hij mensen van Asa'ib zou vragen om u en uw broers te vermoorden (CGVS dd. 22/3/2016 p. 5). Tevens zou uw schoonzus jaloers op u zijn geweest gezien u ouder was dan uw man en dan haar. (CGVS dd. 16/01/2017 p. 10, CGVS dd. 22/03/2016 p. 4, 5). U scheidde van uw man op 20 maart 2015, nadat u een jaar en twee maanden met hem was samen geweest. Gevraagd waarom uw schoonfamilie u ook na uw scheiding nog problemen zou bezorgen stelde u dat u dacht dat het om sabotage zou gaan. Uw exschoonfamilie zou niet van mensen houden die andere mensen helpen, terwijl dat precies is wat u graag doet (zie CGVS dd. 22/03/2016, p. 16). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat uw schoonfamilie u vier a vijf maand na het voltrekken van uw scheiding op dergelijke manier (veelvuldig laten achtervolgen in een wagen door militieleden) zouden lastig vallen louter omdat zij "niet van mensen houden die andere mensen helpen". U kan dan ook niet aannemelijk maken dat uw schoonfamilie u zou bedreigen.

Als derde motief haalde u aan dat u via uw werk weet had van mensen die plannen hadden om een aanslag te plegen. U vreesde dat u door deze personen gevisieerd zou kunnen worden (CGVS dd. 22/03/2016 p. 11). U verklaarde dat u via via in contact was gekomen met een meisje met de naam Z.(...). U raakte met haar bevriend. Zij zou een aanslag beramen samen met een jongen uit Zuid-Turkije. Toen ze te weten kwam dat u enkel uit was op informatie vluchtte ze naar Turkije. Uw verklaringen hieromtrent kunnen evenmin overtuigen.

Zo legde u inconsistente verklaringen af omtrent de informatie die u gekregen zou hebben van Z.(...). U verklaarde aanvankelijk dat Z.(...) u vertrouwde, dat ze u het telefoonnummer gaf van een vriend die bij haar plannen betrokken was en dat ze het adres gaf waar de aanslag zou worden uitgevoerd. Wanneer u later echter gevraagd werd waar die aanslag dan gepleegd zou worden, verklaarde u dit niet te weten (CGVS dd. 22/03/2016 p. 16). Het maakt echter wel degelijk een verschil uit of u al dan niet op de hoogte was van de locatie waar de aanslag gepleegd zou worden. Dergelijke inconsistente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien legde u inconsistente verklaringen af omtrent het moment waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden. Zo verklaarde u aanvankelijk dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in het jaar 2013. Toen u gevraagd werd of deze gebeurtenissen plaatsvonden vóór uw huwelijk, verklaarde u echter dat deze plaatsvonden in de periode van uw scheiding. Gevraagd of deze gebeurtenis zich afspeelde eind 2014 begin 2015, antwoordde u bevestigend (CGVS dd. 22/03/2016 p. 16). Het feit dat u slechts zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas. Gezien u daarenboven weinig concrete informatie wist over de aanslag die zij aan het plannen waren, is het evenmin duidelijk welk gevaar u dan wel voor Z.(...) en haar kompanen zou kunnen betekenen. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u door hen zou worden vervolgd.

Als vierde motief haalde u aan dat u een vzw voor gehandicapten oprichtte in 2011 (CGVS dd. 22/03/2016 p. 15). U verklaarde deze te hebben opgericht samen met F.(...) T.(...) H.(...). Toen de vzw echter groeide en u meer succes behaalde, werd u bedreigd door deze F.(...). F.(...) was volgens u lid van het Mahdi leger en wilde dat u de vzw zou verlaten. Hij verklaarde dat de vzw zijn werk was geweest. U zette de vzw stop in het jaar 2013. Het lijkt echter niet waarschijnlijk dat F.(...) achter uw voorgehouden vervolgingen in 2015 zou zitten. Zo beweerde u immers dat er na twee achtervolgingen in juli 2013 geen verdachte dingen meer gebeurden (CGVS dd. 16/01/2017 p. 7). De volgende problemen die u vermeldde speelden zich af in juli 2015. Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat u twee jaar geen problemen zou hebben gekend. Het lijkt echter niet waarschijnlijk dat F.(...) T.(...) H.(...) (of andere personen gelinkt aan de vzw)

u plots en vanuit het niets zouden viseren, twee jaar na de vorige problemen en méér dan 1,5 jaar na het stopzetten van de vzw, omwille van redenen die met de vzw te maken zouden hebben.

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent het contact dat u had met F.(...) T.(...) H.(...). Zo vermeldde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat T.(...) H.(...) u hielp bij de associatie en dat hij deze voor hemzelf wilde toen die groter wordt. Dit zou hij aan u hebben verteld. U verklaarde echter dat hij u nooit rechtstreeks had bedreigd (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat F.(...) T.(...) H.(...) uw organisatie wou afnemen. U verklaarde dat hij u bedreigde en op een rare manier met u begon te spreken. U verklaarde "Hij bedreigde me met de Jaysh Al Mahdi" (CGVS dd. 22/03/2016 p. 15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u over F.(...) "hij heeft me de derde keer bedreigd" (CGVS dd. 16/01/2017 p. 8). Deze verklaringen vallen echter moeilijk te rijmen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op DVZ waaruit bleek dat u nooit persoonlijk door F.(...) T.(...) H.(...) werd bedreigd. Dergelijke inconsistente verklaringen omtrent de bedreigingen door F.(...) doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u in Irak te vreezen zou hebben door F.(...) T.(...) H.(...).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u niet aannemelijk kan maken door wie of waarom u in Irak vervolgd zou worden. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder verklaarde u dat uw familie na uw vertrek verschillende keren is verhuisd. U verklaarde dat zij de wijk al Dora in augustus 2015 één keer hebben verlaten omwille van sektarische redenen (CGVS dd. 16/01/2017 p. 11). Daarna zouden zij nog zes andere keren verhuisd zijn geweest gezien zij bedreigd werden. Gevraagd waarom zij verhuisd zijn, kan u echter geen afdoende antwoord geven. Zo verklaarde u niet te weten waarom uw ouders precies bedreigd werden. U verklaarde: "Gewoon door het feit dat ik een journaliste ben. Of iets anders, ik weet het niet." (CGVS dd. 16/01/2017 p. 11). Gezien het uw eigen familie betreft en hun problemen een indicatie kunnen zijn van uw eigen vrees bij terugkeer, mag wel van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de redenen waarom zij bedreigd werden. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over de redenen van hun verhuis. Deze vage verklaringen omtrent de situatie waarin de rest van uw familie zich bevindt, doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u doorheen de door u gedane asielgehoren heeft aangeven dat u aan geheugenproblemen zou leiden (CGVS dd 22/03/2016 p.2). Dienaangaande moet worden opgemerkt dat bovenstaande omissies geen details betreffen en raken aan de kern van uw asielmotieven. Daarenboven biedt u geen begin van bewijs van enig geheugenprobleem. Bijgevolg maakt u hoegenaamd niet aannemelijk dat u zou lijden aan een geheugenprobleem dat dusdanig ernstig is dat hierin enige verklaring zou kunnen worden gevonden van de hierboven vastgestelde vage verklaringen. Verder bleek uit het verloop van de gehoren ook niet dat u verhinderd zou zijn geweest om uw relaas op een adequate wijze ten berde te brengen. Tevens moet nogmaals worden gewezen op het feit dat de door u aangevoerde asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dan ook niet gezien worden als verschoning voor de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan voorgaande vaststellingen. Uw paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rantsoenkaart, woonstkaart en scheidingsakte bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist. Het loutere feit dat u een gescheiden vrouw bent, kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Uit uw verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en de twee gehoren bij het CGVS blijkt immers niet dat u omwille van uw scheiding, die enkele maanden voor uw vertrek gebeurde, een specifieke vrees hebt bij terugkeer naar Irak.

Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met uw werk, nl. twee badges van Iraqi Journalists Union, één badge van Lex Agency, één attest van de Iraqi Journalist Union, één van het Iraqi Journalist Syndicate, één van het Diwanayah persagentschap). Zoals hierboven reeds werd besproken wordt uw profiel als journaliste niet in twijfel getrokken. U kan echter niet aannemelijk maken dat u in het verleden reeds werd vervolgd omwille van uw werk als journalist of aantonen dat u bij terugkeer naar Irak omwille van uw werk als journaliste vervolgd zal worden. Het loutere feit dat u in Irak als journalist hebt gewerkt, kan evenmin volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Zoals reeds werd opgemerkt bleven uw zuiver journalistieke activiteiten (i.t.t. de verschillende administratieve jobs en taken die u uitvoerde) eerder beperkt. U kunt evenmin op een geloofwaardige manier aantonen dat u zich bezighield met controversiële onderwerpen en dat u omwille van deze of andere redenen bijzonder in de kijker zou hebben gelopen als journalist. Wat betreft de bewering in het attest van de Iraqi Journalist Union dat u in Irak werd 'bedreigd door verschillende terroristische organisaties en georganiseerde bende(s)', dient te worden opgemerkt dat uw relaas over de 'vervolgingsfeiten' die u zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig werd bevonden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties

hoegenaamd niet dat u door 'verschillende terroristische organisaties' zou zijn bedreigd. Het CGVS meent dat de bewijswaarde van een dergelijk attest, waarin in uiterst summiere en vage bewoordingen wordt beweerd dat u werd bedreigd in Irak, gering is en niet opweegt tegen de concrete vaststellingen die in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag werden gedaan betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Het door u voorgelegde artikel werd in deze beslissing reeds besproken. U legde ook de envelop neer waarmee de krant vanuit Irak naar België werd gestuurd. Bij deze envelop voegde u een brief toe waarin u verklaarde dat het niet gemakkelijk voor u was de originele krant naar België te laten opsturen en dat dit u veel geld had gekost. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze envelop slechts aantoonde dat u documenten vanuit Irak werden toegestuurd. Dit zegt echter niets over de authenticiteit van het door u voorgelegde stuk.

Verder legde u nog verschillende andere documenten voor in verband met uw activiteiten in Irak, zoals een certificaat i.v.m. uw deelname aan activiteiten van het Irakese Rode Kruis en een certificaat waaruit blijkt dat u hebt deelgenomen aan een opleidingsprogramma voor het jongerenparlement in de provincie van Kerbala. U haalde zelf echter geen vrees bij terugkeer aan, gelinkt aan deze activiteiten. U legde eveneens een document voor ter staving van de oprichting van uw vzw voor gehandicapten. U kan evenmin aannemelijk maken dat u omwille van de vzw een vrees voor vervolging zou dienen te lopen, gezien u reeds in 2013 de vzw stopzette. Verder legde u een attest en 8 foto's van uw verwondingen voor, die u opliep in België toen een Irakese kennis u in elkaar sloeg tijdens een ruzie. Dit spijtige incident verandert echter niets aan de beoordeling van uw vrees bij terugkeer naar Irak.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks

kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar uw werk als journaliste dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was als journaliste maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster is van oordeel dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

In een voorafgaandelijke opmerking stelt verzoekster dat er sprake is van een onredelijk lange behandelingsduur omdat zij haar asielaanvraag had ingediend op 21 september 2015 en werd gehoord door het Commissariaat-generaal in 2016 en 2017, waardoor het leveren van bewijselementen moeilijker wordt en een soepelere interpretatie van de bewijslast zich opdringt. In dit verband verwijst verzoekster naar geheugenproblemen die het gevolg zouden zijn van een gezwel in de hersenen. Het is volgens haar niet uitgesloten dat deze medische toestand, waarvan zij een recent medisch attest als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, een invloed heeft gehad op de wijze waarop zij haar interviews heeft afgelegd.

Verzoekster stipt tevens aan dat zij haar problemen tijdens het eerste gehoor niet ten volle heeft meegedeeld en tijdens het tweede gehoor één en ander heeft rechtgezet. Het is niet de bedoeling, zo meent verzoekster, om haar verklaringen te vergelijken met de bedoeling om haar af te straffen. Zij heeft op een geloofwaardige manier verduidelijkingen aangebracht, waardoor zij heeft voldaan aan de medewerkingsplicht, zo meent verzoekster. Zij wijst ook op alle documenten die zij ter staving van haar relaas heeft aangebracht.

In haar middel brengt verzoekster, aangaande de vluchtelingenstatus, haar asielrelaas in herinnering waarbij zij stelt dat zij voor haar huwelijk als journaliste werkte en een politiek gericht artikel schreef waardoor zij in 2012 dreig telefoons ontving, in 2013 tweemaal werd gevolgd door een wagen en in 2015 een viertal keer werd gevolgd door een wagen, telkens met dezelfde vier inzittenden. Na het laatste

incident in augustus 2015, waarbij zij snel een taxi kon nemen die de achtervolgende wagen kon afschudden, raadde haar vader aan te stoppen met werken omwille van de gevaarlijke situatie. Verzoekster verliet Irak op 23 augustus 2015 en vroeg op 21 september 2015 in België asiel aan.

Verzoekster stelt dat het voor haar onmogelijk is om mathematisch te bewijzen wat de inzittenden van de wagen van plan waren, maar dat het zeer aannemelijk is dat de milities haar omwille van de tijdsgeest haar politiek activisme en het feit dat zij schreef over het sektarisch geweld viseerden. Als journaliste, zo vult verzoekster aan, loopt zij trouwens meer gevaar op ontvoering. Zij was lid van de journalistenvakbond en gekend in haar provincie. Door toedoen van haar werk beschikte zij over bepaalde informatie, onder andere betreffende aanslagen, hetgeen de reden uitmaakt voor haar vervolging. Volgens verzoekster kan aan haar tewerkstelling als journaliste niet getwijfeld worden waardoor zij, zoals vele andere journalisten, gevaar liep waarna zij een overzicht geeft van haar professionele activiteiten.

Naast haar politieke problemen kende verzoekster, zo oppert zij, ook problemen met haar schoonfamilie omwille van haar werk als journaliste. Haar schoonvader dreigde er zelfs mee haar en haar broers door mensen van Asa'eb te laten vermoorden indien zij niet zou stoppen met haar journalistieke activiteiten.

Voorts stipt verzoekster aan dat zij in 2011 een VZW oprichtte voor gehandicapten samen met F. T. H. en dat deze laatste op een bepaald moment verlangde dat zij uit de vereniging zou stappen, waarna deze haar bedreigde. De familie van verzoekster is omwille van de bedreigingen een aantal keren moeten verhuizen omwille van redenen die gelinkt kunnen worden aan het profiel van verzoekster.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in herinnering waarna zij stelt wel degelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen.

2.2. Nieuwe elementen

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch stuk toe, met name de bevindingen van een MRI-scan van de hersenen van 13 juli 2018, opgesteld door dr. D. S. (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat verzoekster haar vrees om bij een terugkeer naar Irak ontvoerd of vermoord te worden door een militie niet aannemelijk heeft weten te maken.

De commissaris-generaal is van oordeel dat de vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn aangezien verzoekster initieel had verklaard dat zij voor de krant een soort poëzie schreef over de vrouw en de maatschappij terwijl zij later verklaarde politiek activist te zijn en een politiek getint artikel had geschreven over de hebberigheid van sommige politici, waardoor zij reeds in 2012 slachtoffer werd van dreigtelefoons en werd gevolgd. De vergeetachtigheid die verzoekster als reden opgaf ontslaat haar niet van het vermelden van haar politiek activisme aangezien dit geen detail betreft, maar de kern van haar

vluchtrelaas uitmaakt en de problemen die verzoekster in juli 2015 situeert, eveneens aan dit politiek getinte artikel gelinkt zouden zijn.

De commissaris-generaal merkt tevens op dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor enkel de vervolgingsfeiten van 2015 besprak en de vervolgingsfeiten van 2012 en 2013 onvermeld liet. In de beslissing wordt tevens opgemerkt dat verzoekster niet precies kon aangeven waarom zij in de gaten werd gehouden. De motieven die verzoekster aangaf, zijn eerder hypothetisch van aard aangezien er nooit een concrete boodschap werd doorgegeven door de belagers.

Verzoekster haalde haar journalistieke activiteiten bij de krant *al Ghad* aan als eerste motief voor haar vervolging, maar kon geen concrete door haar geschreven artikels opnoemen en stelde een soort van poëzie te schrijven. Tijdens haar tweede gehoor verklaarde verzoekster echter één politiek getint artikel te hebben geschreven en legde zij de originele krant neer. In de beslissing wordt echter getwijfeld aan het auteurschap van verzoekster, hoewel haar naam en foto naast het artikel staan, omdat zij slechts vage en inconsistente verklaringen aflegde over de inhoud van het artikel. Zo stelde verzoekster dat het artikel betrekking had op de hebberigheid van politici, terwijl uit de inhoud bleek dat de auteur van het artikel kritiek leverde op het sektarisch geweld. De commissaris-generaal wijst op de hoge mate van corruptie in Irak, waardoor het niet ondenkbaar is dat via contacten informatie kan worden geplaatst in een origineel uitzijnde krant. Tevens is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster meer nauwkeurige verklaringen zou moeten kunnen afleggen, ook al is het enige tijd geleden dat zij het artikel schreef, bij uitstek omdat dit artikel controverses heeft veroorzaakt. Bovendien stipt de commissaris-generaal aan dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster in 2015 nog zou worden belaagd omwille van een artikel dat in januari 2013 werd gepubliceerd en in zeer algemene bewoordingen kritiek levert op plegers van sektarisch geweld. De commissaris-generaal overloopt de carrière van verzoekster en concludeert dat haar journalistieke activiteiten eerder beperkt waren waardoor het niet geloofwaardig is dat zij om die reden vervolgd werd.

Als een tweede motief voor vervolging haalde verzoekster haar schoonfamilie aan die haar reeds tijdens haar huwelijk zouden hebben bedreigd opdat zij zou stoppen met haar journalistieke werk. De commissaris-generaal wijst er echter op dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeksters schoonfamilie haar vijf maanden na het voltrekken van de echtscheiding nog steeds zouden laten achtervolgen "*omdat zij niet van mensen houden die andere mensen helpen*", zoals verzoekster verklaarde. Het gegeven dat verzoekster via haar werk weet had van personen die planden een aanslag te plegen, wordt door verzoekster als derde motief voor de vervolging aangehaald. Verzoekster deelde mee dat zij via een zekere Z. op de hoogte was geraakt van een geplande aanslag, maar zij bleek niet te kunnen verduidelijken waar deze aanslag plaatsvond en kon de gebeurtenissen met Z. evenmin precies in de tijd situeren, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit element.

Als een vierde motief voor de vervolging haalde verzoekster aan dat zij een VZW voor gehandicapten oprichtte in 2011 samen met F. T. H. Later zou F. T. H. gezegd hebben dat de VZW zijn werk was en dat wilde hij dat zij de VZW verliet. Verzoekster beweerde de VZW in 2013 te hebben stopgezet, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat zij in 2015 nog steeds zou worden gevisieerd omwille van redenen die met deze VZW te maken hebben. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over de aard van de contacten die zij met F. T. H. zou hebben gehad.

Verzoekster stelde ook dat haar familie na haar vertrek verschillende keren is verhuisd omwille van bedreigingen, maar zij kon de precieze redenen voor deze bedreigingen niet duiden.

Betreffende de door verzoekster aangehaalde geheugenproblemen merkt de commissaris-generaal op dat de inconsistenties in haar relaas geen details betreffen, maar de kern van haar asielmotieven. Daarenboven merkt de commissaris-generaal op dat er geen bewijs voorligt van deze geheugenproblemen.

Naar aanleiding van de neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat de persoonsgegevens van verzoekster niet worden betwist en dat het loutere feit dat zij een gescheiden vrouw is, niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Betreffende de documenten in verband met haar werkzaamheden merkt de commissaris-generaal op dat haar profiel als journaliste niet in twijfel wordt getrokken, maar dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van journalistieke activiteiten werd vervolgd. Verzoekster kan immers niet op geloofwaardige manier aannemelijk maken dat zij zich bezighield met controversiële onderwerpen. De bewijswaarde van

het documenten van de *Iraqi Journalist Union* is bijzonder beperkt en weegt niet op tegen het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters verklaringen. Terloops wordt, betreffende de foto's van verwondingen die zij opliep bij een ruzie met een Iraakse kennis in België, gesteld dat deze niets afdoen aan de beoordeling van verzoeksters vrees bij een terugkeer naar Irak.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De commissaris-generaal merkt voorts op dat er geen persoonlijke omstandigheden werden aangetoond waardoor verzoekster een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld. In zoverre verzoekster verwijst naar haar werk als journaliste, zo besluit de commissaris-generaal, dient te worden opgemerkt dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.5.3. Zoals verzoekster aangeeft in haar middel dient de vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Waar verzoekster de schending opwerpt van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen bestaan die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Bovendien toont verzoekster niet aan welk belang zij zou hebben bij deze kritiek aangezien zij niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure. Verzoekster genoot immers *de facto* langer bescherming tegen de beweerde vervolging en zij werd in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.5.5. Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er soepel dient te worden omgesprongen met de bewijslast indien er een lange tijd verstreken is sedert het indienen van de asielaanvraag omdat het moeilijker wordt om bewijselementen aan te leveren en dat er geheugenproblemen kunnen opduiken. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster niet zozeer wordt verweten dat zij zich bepaalde zaken niet zou kunnen herinneren, maar dat zij erg uiteenlopende verklaringen aflegde over de oorzaken van haar problemen.

2.5.6. In een voorafgaandelijke opmerking stelt verzoekster dat er sprake is van een onredelijk lange behandelingsduur omdat zij haar asielaanvraag had ingediend op 21 september 2015 en werd gehoord door het Commissariaat-generaal in 2016 en 2017, waardoor het leveren van bewijselementen moeilijker wordt en een soepelere interpretatie van de bewijslast zich opdringt. In dit verband verwijst verzoekster naar geheugenproblemen die het gevolg zouden zijn van een gezwel in de hersenen. Het is volgens haar niet uitgesloten dat deze medische toestand, waarvan zij een recent medisch attest als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, een invloed heeft gehad op de wijze waarop zij haar interviews heeft afgelegd.

2.5.7. Specifiek betreffende het medisch stuk dat verzoekster thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), merkt de Raad op dat dit de bevindingen bevat van een MRI-scan van verzoeksters hersenen op 13 juli 2018 waarbij een *“extra-axiaal duraal gebaseerd letsel temporaal rechts met een maximale doormeter van 10 op 5 mm”* werd vastgesteld. Uit het besluit blijkt dat er nog bijkomende onderzoeken dienen te worden uitgevoerd om te bepalen of het om een hersenvliestumor (meningeoom) zou gaan. Het stuk bevat de resultaten van een medisch onderzoek, zonder definitieve diagnose, en laat geenszins toe te besluiten dat verzoekster ter gelegenheid van de interviews op het Commissariaat-generaal omwille van het vastgestelde letsel in de hersenen geheugenproblemen kende, zoals zij in haar middel poneert.

Naar aanleiding van deze medische problemen brengt de Raad in herinnering dat het verzoekster vrijstaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen indien zij meent dat zij aan de voorwaarden hiervoor voldoet, maar een dergelijke aanvraag valt niet onder de noemer 'verzoek om internationale bescherming' (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Boj*, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, §§31-36).

2.5.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen niet zozeer het gevolg is van het feit dat zij zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren, maar omdat zij telkenmale een totaal andere wending geeft aan haar relaas.

Verzoekster verklaarde dat zij vervolgd werd omwille van haar professionele activiteiten (AD, stuk 25, Vragenlijst CGVS, 8 januari 2016, vraag 4). Aanvankelijk koppelde zij haar problemen aan de associatie voor gehandicapten die zij samen met een zekere T. H. had opgericht. T. H. zou deze associatie voor zichzelf gewild hebben toen deze groter werd en zou verzoekster om die reden belagen (*Ibid.*, vraag 5). Ze vermoedde dat deze T. H. diegene was die haar achtervolgde (*Ibid.*).

Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster echter dat zij ten tijde van haar werk bij de *Iraqi Journalist Union* over bepaalde informatie beschikte en weet had van geplande aanslagen waardoor een persoon in een wagen haar begon te volgen (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 22 maart 2016, p. 11).

Ter gelegenheid van haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster dan weer dat zij gevolgd werd omdat zij een 'activiste' was die in 2012 één politiek getint artikel zou hebben geschreven over de hebberigheid van politici, dat verschenen was in de krant *al Ghad*, waarna zij telefonische bedreigingen zou ontvangen hebben en tweemaal door een wagen werd gevolgd (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 16 januari 2017, p. 2-3). Eerder had verzoekster echter verklaard dat zij bij *al Ghad* haar eerste ervaringen in de journalistiek opdeed en een soort poëzie schreef over de maatschappij en over vrouwen (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 22 maart 2016, p. 7).

Wat de problemen met haar schoonfamilie betreft, blijkt dat verzoekster slechts gedurende een periode van ongeveer één jaar gehuwd was, aangezien zij begin 2014 huwde en reeds op 20 maart 2015 uit de echt scheidde (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 22 maart 2016, p. 4). Het komt weinig geloofwaardig over dat de problemen van verzoekster verband zouden houden met haar schoonfamilie aangezien verzoekster verklaarde dat zij pas vanaf juli 2015 had opgemerkt dat zij door een auto werd gevolgd (*Ibid.*, p. 14), waardoor de commissaris-generaal deze problemen niet langer actueel acht.

2.5.9. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij in haar middel beweert dat haar opeenvolgende verklaringen beschouwd kunnen worden als verduidelijkingen. De Raad stelt immers vast dat verzoekster telkens geheel andere omstandigheden opgeeft die aanleiding zouden hebben geven tot het vertrek uit haar land van herkomst.

In haar middel tracht zij deze uiteenlopende verklaringen samen te brengen tot één geheel. Het *a posteriori* geboetseerde geheel, waarin haar verklaringen worden opgenomen, is niet van aard om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster toont immers geenszins aan dat de commissaris-generaal kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te stellen dat de uiteenlopende verklaringen over de aanleiding voor haar problemen de geloofwaardigheid van het asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

2.5.10. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas komt verzoekster niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas, teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat verzoekster bepaalde activiteiten in de journalistieke sfeer heeft ontplooid, wordt in de beslissing niet betwist. Uit de verklaringen van verzoekster bleek echter dat haar daadwerkelijke journalistieke prestaties erg beperkt waren omdat zij beweerde "ongeveer twee jaar" voor de krant *al Diouaniyah* te hebben gewerkt (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 22 maart 2016, p. 6) en stelde later ook voor de kranten *al Najaf* en *al Safir* te hebben gewerkt (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 16 januari 2017, p. 4), maar er niet in slaagde één concreet artikel te vermelden dat zij zou hebben geschreven (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 22 maart 2016, p. 7). Later koppelde verzoekster haar asielrelaas plots

aan haar auteurschap van een artikel dat zij in 2012 zou hebben geschreven en waarvan zij stavingsstukken neerlegde (AD, stuk 22, Documenten, artikel geschreven door AZ). Volgens verzoekster ging het om een politiek getint artikel dat inhoudelijk handelde “over de hebberigheid van politici” (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 16 januari 2017, p. 3), terwijl het in werkelijkheid een artikel betrof dat niet politiek getint is en waarin niemand specifiek werd gevisieerd, maar dat het bloedvergieten om religieuze redenen in het algemeen veroordeelde (AD, stuk 22, Documenten, artikel geschreven door AZ). Hoewel verzoekster inderdaad professioneel actief was in de journalistieke sector, kan het bezwaarlijk aannemelijk worden geacht dat zij omwille van haar profiel als journaliste een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in herinnering waarna zij stelt wel degelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen. Verzoekster brengt echter geen landeninformatie of andere concrete elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad. Het komt nochtans aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal kwam tot de conclusie dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, houdt het element, dat betrekking heeft op haar werk in de journalistieke sfeer, verband met een gerichte vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet, maar vormen zij geen ‘persoonlijke omstandigheden’ die een verhoogd risico met zich meebrengen om slachtoffer te worden van het vigerende willekeurige geweld in Bagdad.

2.5.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de commissaris-generaal is niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN